

γλαροματιάζω (I) Θήρ. γλαρομαθιάζω Θήρ. γλαρο-
μαθιασμένος Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ α ρ ο μ ά τ η ς (I).

Παρατηρῶ, ρίπτω βλέμματα ἐρευνητικά, οἶονεὶ ὡς γλά-
ρος: Τί τὸ γλαροματιάζεις; Γιὰ νὰ μοῦ τὸ πάρης;

γλαροματιάζω (II) Θήρ. γλαρομαθιάζω Θήρ. γλαρο-
μαθιασμένος Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ α ρ ο μ ά τ η ς (II).

Ἐκ νόσου ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας ἔχω τοὺς ὀφθαλμοὺς καμ-
μύοντας ἢ ἐξοιδημένους: Ἦγλαρομάτιασε τὸ παιδί. Γλαρο-
μαθιασμένο τὸ θωρῶ καὶ θά 'ναι ἄρρωστο τὸ παιδί μου.

γλαροματικᾶτος ἐπίθ. Πελοπν. (Βερεστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ α ρ ο μ ά τ ι κ ο ς καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ᾶ τ ο ς.

Ὁ ἔχων γλαροὺς, ἤτοι ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡδυπαθὲς
τὸ βλέμμα. Ἄσμ.

Ψηλέ μου νιέ, γαλίφη, γλαρομάτικε καὶ γλαροματικᾶτε,
ἔλα δυὸ λόγια νὰ σοῦ εἰπῶ

Συνών. γ λ α ρ ο μ ά τ η ς, γ λ α ρ ο μ ά τ ι κ ο ς.

γλαρομάτικος ἐπίθ. Πελοπν. (Βερεστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ α ρ ο μ ά τ η ς καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ι κ ο ς.

Γ λ α ρ ο μ ά τ η ς, τὸ ὅπ. βλ.: Ἄσμ.

Ψηλέ μου νιέ, γαλίφη, γλαρομάτικε καὶ γλαροματικᾶτε,
ἔλα δυὸ λόγια νὰ σοῦ εἰπῶ

Συνών. γ λ α ρ ο μ ά τ η ς, γ λ α ρ ο μ α τ ι κ ᾶ τ ο ς.

γλαρόμπαρτζος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλαρόμπαρτσους Ἀ-
λόνν. Σκόπ. Θηλ. γλαρόμπαρτζα Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ α ρ ὸ ς καὶ μ π ά ρ τ ζ ο ς.

Ἐπὶ τράγου καὶ αἰγὸς ἐχόντων τρίχωμα μέλαν εἰς τὸ ὀπί-
σθιον μέρος τοῦ σώματος καὶ ὑπόλευκον εἰς τὸ ἐμπροσθεν.

γλαρονήσι τό, Δ. Καμπούρογλ., Τύχ. γρχμ., 158 —
Λεξ. Βλαστ. 313 γλαρόνησο Π. Βλαστ., Ἀργώ, 151.

Ἐκ τῶν οὐς. γ λ ά ρ ο ς καὶ ν η σ ί.

Ν η σ ί, ὅπου διακίτωνται πολλοὶ γλάροι ἐνθ' ἄν.: Ποίημα.

Καὶ πελεκοῦσα τοὺς σκοποὺς, καθὼς 'ς τοῦ Αἰγαίου
τις σύρτες

ἀγέρι καὶ ἡλιοθάλασσα γλαρόνησα ξανθίζουσιν

Π. Βλαστ., Ἀργώ, ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλαρονήσι Καστ. Κε-
φαλλ. Κέως Κουφονήσ. Κρήτ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.
Ἀστακ.) Σύρ. — Κ. Παπαμιχαλόπ., Αἰ Ἑλλην. νῆσοι, 113
Γλαρονήσια Κάλυμν. Λέρ. Μῆλ. — Κ. Παπαμιχαλόπ., ἐνθ'
ἄν., 116.

γλαροπούλλι τό, πολλαχ. γλαροπούλλ' Ἀλόνν. Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ λ ά ρ ο ς καὶ π ο υ λ λ ί.

1) Γ λ ά ρ ο ς. Α1, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ. 2) Κατὰ πληθ.,
τὰ θαλασσόβια ἐν γένει πτηνὰ πολλαχ. Συνών. θ α λ α σ-
σ ο π ο ύ λ λ ι α.

γλαρόπουλο τό, Νάξ. Σάμ. Σκίαθ. — Α. Μωραϊτίδ.,
Διηγ., 2, 89 — Ν. Ἐστ. 17 (1935), 222 — Λεξ. Δημητρ.
γλαρόπ'λου Ἀλόνν. γλαροπούλι Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ά ρ ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -π ο υ-
λ ο ς.

1) Μικρὸς τὴν ἡλικίαν γλάρος ἐνθ' ἄν.: Πιάσανι ἓνα γλα-
ρόπ'λλον Ἀλόνν. Τὰ εἶχε βροῇ μικρά, δυὸ γλαρόπουλλα ἀμάλ-
λιαγα ἀκόμη Ν. Ἐστ. 17 (1935), 222. 2) Πολὺ μικρὰ
λέμβος Νάξ. 3) Εἶδος παιδιᾶς, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τῶν
παικτῶν, παριστῶν τὸν πελαργόν, προσφέρει τροφήν εἰς
τοὺς νεοσσούς του, τοὺς λοιποὺς πείκτας, πλησιάζων δὲ πρὸς
τοῦτο ἓνα τούτων, ἀνύποπτον, ἐκτοξεύει κατ' αὐτοῦ ἄλευρον
ἢ γιανούρι ἐκ τοῦ στόματός του Σάμ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γλαρόπουλος Ἀθην. Μακεδ.
(Θεσσαλον.) Πελοπν. (Γαργαλ.)

γλάρος ὁ, λάρος Κύπρ. Μακεδ. — Κορ., Ἀτ., 5.155 Thom-
pson, Gloss. of gr. birds, 192 — Λεξ. Βάνγ. Περίδ. Πρω.
γλάρος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) γλάρο Τσακων. (Μέλαν. Χα-
βουτσ.) γλάρους βόρ. ιδιώμ. γλάρος Ἰθάκ. Κέρκ. γλάρους
Μακεδ. (Ἀλιστρ. Βλάστ. Δοξᾶτ. Νιγρίτ.) γλάρος Σαμοθρ.
γλάρους Σαμοθρ. Θηλ. γλαρίνα Πελοπν. (Κυνουρ.) γλάρ'σσα
Σκῦρ.

Τὸ μεσν. οὐς. γ λ ά ρ ο ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. λ ά ρ ο ς.

Α) Κυριολ. 1) Ὄνομα περιληπτικὸν ὄλων τῶν πτηνῶν
τοῦ γένους λάρου (Larus) τῆς οἰκογ. τῶν Λαριδῶν
(Laridae), τοῦ ὁποίου τὰ συνηθέστερα εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶδη
εἶναι Λάρος ὁ ἀργυρόχρους (Larus argentatus), Λάρος ὁ
μελάγχρους (Larus fuscus), Λάρος ὁ τεφρόχρους (Larus
canus), Λάρος ὁ μελανοκέφαλος (Larus melanocephalus),
Λάρος ὁ μικρὸς (Larus minutus), Λάρος ὁ γελῶν (Larus
ridibundus) καὶ Λάρος ὁ ἐρυθρογάστρω (Larus gelastes)
κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) καὶ Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.): Πῆ-
ραν μυρουδιά τὴν τράτα οἱ γλάροι καὶ ρίχτηκαν 'ς τὴ θά-
λασσα νὰ φᾶν' τίς μαρίδες πολλαχ. Τήρα γλάρ'! Θὰ κάβ' βα-
ρυνχειμωνιά, ἀφοῦ ἦρθαν τόσον μέσα (ἐνν. εἰς τὴν ξηράν) Εὐβ.
(Ψαχν.) Ἀμα δγῆς τσι γλάρ' κι γυίζ' ἀψηλὰ πουλί, ἡ κιὼς
'ἀα χαλάσ' (ἡ κιὼς = ὁ καιρός, 'ἀα = θὰ) Σαμοθρ. Ὁρα ποῦ
ν' ἀβράε ὁ γλάρο τὸ ψάξι (κοίταξε πῶς τὸ ἀρπαξε τὸ ψάρι ὁ
γλάρος) Μέλαν. || Φρ. Ἀμε 'ς τὴν ὁργὴ τοῦ γλάρου (ἀρά)
Μύκ. || Παροιμ. Ἦλαχε τσ' ἦφαι ὁ γλάρος σουπιὰ (περὶ
τοῦ τυχαίως συμβάντος εὐχαρίστου γεγονότος) Θήρ. (Οἶα)
Ἦλασεν δοῦ γλάρου ψάριν (τυτύπηστος μετὰ τὴν προηγουμ.)
Κῶς (Καρδάμ.)

Ἦτυσε ν-δοῦ γλάρου ψάρι | καὶ κυνῆα ν-δο καὶ πάει
(τυτύπηστος μετὰ τὴν προηγουμ.) Κῶς (Πυλ.)

Ἔτυχε τῆς χήνας ψάρι | καὶ τοῦ γλάρου καλαμάρι
(τυτύπηστος μετὰ τὴν προηγουμ.) Μῆλ.

Θολῶν' πουτὲ ἡ θάλασσα μὴ κοντζουλιὰ τοῦ γλάρου;
(ἐκ τῶν μικρῶν δὲν βλέπτονται τὰ μεγάλα) Σάμ.

Σωπῆστε γούλα τὰ πουλλιά, νὰ κελαδήσ' ὁ γλάρος
(ἐπὶ ἀνοήτου ἐπεμβαίνοντος εἰς σπουδαίαν ὁμιλίαν) Σύμ.

Ὁ γλάρος ἀψηλὰ πετᾷ, μὰ χαμηλὰ λογιᾶζει
(ἐπὶ τοῦ φαινομενικῶς ἀδιαφόρου, ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύεται
ἄριστα γνωρίζων τὰ πράγματα) Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ. Μά-
τι γλάρου κι ἀφτὶ λαγοῦ (ἐπὶ ὀξυδερκοῦς) Ἰθάκ. Τοῦ γλά-
ρου τὸ κλάμα-γ-ῆ βροχή-γ-ῆ ἄνεμος Κῶς.

Γλάρος 'ς τὸ λιμάνι, φουρτούνα 'ς τὸ κανάλι
Κέρκ. (Σιν.) Γλάρος 'ς τὴ στεριά, φουρτούνα 'ς τὸ πέλαο
Κεφαλλ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. κ.ἄ. || Ἄσμ.

Τσι σὰν ἀσπρίσ' ἡ κόρακας τσι σὰν μαυρίσ' ἡ γλάρους,
θὰ παδριφτῇ πλιὰ τσ' ἡ-ῖ-Ἀντρώ τσι θὰ γινῶ κουβάρους
Λέσβ.

Γλάρε, γλάρε μου, πὸν πᾶς | προσκυνήματα νὰ πᾶς
 'ς τὸ παιδί μου τὸν φαῖν | καὶ τὸ μαυρομουστακᾶ
 Προπ. (Κύζ.).

Λέν κλαίω κορμὶ πὸν θὰ πνιγῇ καὶ θὰ τὸ φᾶν' οἱ γλάροι,
 μόν' κλαίω τὴν ἀγάπη μου πὸν θὰ τὴν πάρουν ἄλλοι
 Προπ. || Ποίημ.

Γλάρε, στριδόφλουτσα ξερονᾶς, ἀφρό, σαλιγκοκαύκι
 (στριδόφλουτσα = κελύφη ὀστρέων) Σολωμ., 268. Συνών.
 γ λ α ρ ὶ ν ι, κ ᾶ ο ν α ς, κ α ρ α κ α τ σ ᾶ ς, κ α ρ κ α ν ἑ-
 λ ο ς, κ α τ σ ι ο ὕ λ α. 2) Τὸ πτηνὸν πελαργὸς Μακεδ.
 ('Αδριαν. 'Αλυστρ. Βλάστ. Δαφνούδ. Δοξᾶτ. Μεσολακκ.
 Μυρτόφ. Νιγρίτ. Νικήσ. Παλαιοχώρ. Πεντάπολ.)

Β) Μεταφ. 1) 'Ο ἄρπαξ καὶ ἀδηφάγος πολλαχ. καὶ Τσα-
 κων.(Μέλαν.): "Ησυχια, πρὲ γλάρε! Ρόδ. 'Η μικρά μ' (ἐνν.
 θυγατέρα) ἔναι γλάρ'σσα, ἡ μεγάλη μ' ὁμως ἔναι πολὺ
 ῥ'γοφάος Σκυρ. || Φρ. Τὰ κατεβάζει σὰν τὸ γλάρο πολλαχ.
 Καταπίνει σὰν δὲ γλάρο Κάμπ. Τρώει σὰ γλάρος Βιθυν.Εὔβ.
 (Ψαχν.) Νάξ. "Ηφαγε ὡσὰ δὲ γλάρο Κρήτ. (Πεδιάδ.) Λές
 καὶ εἶναι σωστός γλάρος κάνει "Ηπ. (Αὐλότοπ.) Νιὰ γουλίᾶ
 ῖ' ἐμποῖτ'ε τὸ κρέι, σὰν τὸ γλάρο (μὴ μπουκιᾶ τὸ 'κανε
 τὸ κρέας, σὰν τὸ γλάρο) Μέλαν. 'Η σημ. ἤδη εἰς 'Αριστοφ.,
 Νεφέλ., 591: «Κλέωνα τὸν λάρων δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς».
 2) 'Ο ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα Μακεδ. (Βλάστ.) 3) 'Ο ἀφε-
 λῆς τοὺς τρόπους Μακεδ.(Βλάστ.) 4) 'Ο λάρυγξ Κέρκ. Παξ.
 5) 'Ὡς ναυτικός ὄρ. δηλῶν τὸ ὑπὲρ τὰ ἀνώτατα τραχηλώμα-
 τα τοῦ ἱστοῦ τοῦ πλοίου λεῖον τιμῆμα αὐτοῦ, τὸ ἀπολλῆγον εἰς
 τὸ ἐπίμηλον, τὴν ἡλακίτην τοῦ ἐπιστηλίου Ψαρ. — Ν. Πα-
 λάσκ., Λεξ. ναυτ. ὄρ.—Λεξ. Δημητρ. Συνών. κ ὁ ν τ ρ α,
 π ῖ μ π ο λ ο, π ῖ π ο υ λ ο. 6) 'Υπὸ τὸν τύπ. γλάρα ὀνο-
 μάζεται τὸ ὀριζόντιον ξύλον τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ ἐπάνω
 μέρος τοῦ κεντρικοῦ ἱστοῦ τοῦ πλοίου Πάρ. (Νάουσ.) 7) Τὸ
 ἔντομον γρύλλος "Ανδρ.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλάρος πολλαχ. Γλάρους
 Θεσσ.(Βόλ.), ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλάρος Θήρ. (Οἶα)
 Μῆλ. Πάρ. Πελοπν. (Πισᾶ) Σύμ. Γλάρο Τσακων. (Μέλαν.)
 καὶ ὡς τοπων. Γλάρος "Ιμβρ. Λέσβ.(Πολυχντ.) Πελοπν.
 (Καλάβρυτ.) Προπ.(Καλόλιν.) Σύρ. Χίος—Λεξ. Βλαστ. 378
 Τοῦ Γλάρου ὁ Μύλος Κάσ. Γκλάρος Μακεδ. (Βόιον).

γλαρός (Ι) ἐπίθ. 'Αγαθον. 'Αμοργ. 'Ηράκλ. 'Ικκρ. (Εὔ-
 δηλ.) Κάμπ. Κάσ. Κῶς (Πυλ. κ.ά.) Λειψ. Μεγίστ. Πάτμ.
 Πελοπν. (Κορινθ.) Χάλκ. γλαρίς Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σου-
 δεν.) Φοῦρν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ᾶ ρ ο ς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν βλ. Φ.
 Κουκουλ., Θεσσαλονίκης Εὐσταθίου τὰ λαογραφικά, 238.

1) 'Ο ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ γλάρου, ὁ λευκὸς ἢ μὲ ἐπικρα-
 τοῦν τὸ λευκὸν χρῶμα, ἐπὶ αἰγῶν καὶ προβάτων Κάσ. Κῶς
 Λειψ. Μεγίστ. Πάτμ. Χάλκ. β) 'Επὶ αἰγός, ἡ ἔχουσα τρίχωμα
 χρώματος τεφροῦ εἰς τὴν ράχιν καὶ τὴν κοιλίαν, μέλανος δὲ
 εἰς τὸ ὑπόλοιπον σῶμα 'Αμοργ. Κάσ. Λειψ. Μεγίστ. Πελοπν.
 (Δίβρ. Καλάβρυτ. Σουδεν.) Φοῦρν. Συνών. κ ο υ ρ ο υ ν ῆ.
 γ) 'Επὶ αἰγός, ἡ ἔχουσα τρίχωμα χρώματος λευκοῦ μὲν εἰς
 τὴν ράχιν καὶ τὴν κοιλίαν, μέλανος δὲ εἰς τὰ ἄκρα 'Ηράκλ.
 Κάσ. Κῶς Λειψ. Φοῦρν. δ) 'Επὶ αἰγός, ἡ ἔχουσα τρίχωμα
 χρώματος μέλανος εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ σώματος, λευκὸν
 δὲ εἰς τὸ ὀπισθεν 'Αγαθον. ε) 'Επὶ αἰγός, ἡ ἔχουσα τρίχωμα
 λευκὸν καὶ ξανθὸν Κῶς. στ) 'Επὶ προβάτου, τὸ ἔχον μέλαιναν
 ταινίαν περὶ τὴν μέσην, τὸ δ' ὑπόλοιπον σῶμα λευκὸν Κάμπ.
 2) 'Ο ἔχων γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς Πάτμ. Πελοπν.(Καλάβρυτ.
 Σουδεν.) 3) 'Επὶ ὀφθαλμῶν, ὁ λαμπρὸς, ὁ καθαρὸς Πε-

λοπν. (Κορινθ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ. β) Κατ' ἐπέκτ., ἐπίσης
 ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ὁ ζωηρὸς, ὁ εὐφυής —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλαρός Φοῦρν. καὶ ὡς
 παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλαρός 'Ικκρ. (Εὔδηλ.)

γλαρός (ΙΙ) ἐπίθ. γελαρός 'Απουλ. γκελαρό 'Απουλ.
 γελαρό 'Απουλ. γλαρός 'Αθῆν. Δαρδαν. Εὔβ. (Καλύβ. Κά-
 ρυστ.) Ζάκ. "Ηπ. ('Ιωάνν. κ.ά.) Θράκ. (Μάδυτ.) Κέρκ. (Αὐ-
 χιόν. Καρρυσ. Περούλ.) Μακεδ. (Κοζ.) Μήγρ. Νάξ. ('Από-
 ρανθ.) Πελοπν.('Αναβρ. 'Αράχ. "Αργ. 'Αρκιδ. Βερεστ. Βούρ-
 βουρ. Γαργαλ. Γορτυν. 'Ερμιόν. Καλάβρυτ. Κάμπος Λα-
 κων. Κορινθ. Κυνουρ. Λακων. Λάλ. Λάστ. Ξεχώρ. Σκορτσιν.)
 Σάμ. (Κουμαδάρ. κ.ά.) Σκυρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.
 Γραν.) Τῆλ.—Ν. Πολίτ., 'Εκλογ., 146, 22 Κ. Θεοτόκ., Καρα-
 βέλ., 22 Γ. Σουρῆς, Ρωμ., ἄρ. 31 Σ. Γρανίτσ. εἰς 'Ανθολ.
 Η. 'Αποστολίδ., 58 Παναθῆν. 18, 131 Π. Ταγκόπ. εἰς
 'Ανθολ. Η. 'Αποστολίδ., 459 Π. Βλαστ., 'Αργώ, 195 — Λεξ.
 Αἰν. Πρω. Δημητρ.

Πιθαν. τὸ ἄρχ. ἐπίθ. γ α λ α ρ ὸ ς ἢ γ ε λ α ρ ὸ ς, ἐκ
 τύπου *γ λ α ε ρ ὸ ς, προσελθόντος ἐκ συμφύρ. τῶν γ α λ ε-
 ρ ὸ ς καὶ γ ε λ α ρ ὸ ς. Βλ. 'Ιω. Καλλέρην εἰς Λεξικονγρ.
 Δελτ. 9 (1963), 51-52. Πβ. Μ. 'Ετυμολ. «γαλερόν»
 ἰλαρόν, ἡδύ, πρᾶον. Τάσσεται δὲ ἐπὶ βλεμμάτων. 'Ησύχ.
 «γαλερόν» γαληρόν, ἰλαρόν, εὐδιον καὶ γαληρόν τὸ αὐτὸ
 καὶ γαλερόν.

1) 'Υγρὸς, ἔφυγρος, δροσερός, μαλακὸς Εὔβ. (Καλύβ.
 Κάρυστ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Γαργαλ. Καλάβρυτ. Κάμπος
 Λακων. Κυνουρ. Λάλ. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρ-
 ναν.) κ.ά.—Σ. Γρανίτσ. εἰς 'Ανθολ. Η. 'Αποστολίδ., 58 —
 Λεξ. Αἰν. Δημητρ.: Εἶν' ὁ καιρὸς γλαρός καὶ γιὰ τοῦτο
 φέρν' ὄγρασία Κυνουρ. Σκέπασε τὸ προζύμι μὲ δυὸ ἀμπελό-
 φυλλά, νὰ κρατηθῇ γλαρό καὶ νὰ μὴν ξεροσκάσῃ Γαργαλ.
 Εἶνι γλαρὴ ἢ γῆς ἀκόμ' ἀπ' τ' βρουχῇ Αἰτωλ. Τοῦ σ'τάρ'
 εἶνι γλαρό Σάμ. Εἶναι γλαρό ἀκόμα τὸ ψωμί Καλάβρυτ. Τὸ
 ἀλάτι διατηρεῖ τὰ σῦκα γλαρά Λάλ. Τὸ σιτάρι δὲν εἶναι γιὰ
 θέρισμα, εἶναι ἀκόμη γλαρό Λεξ. Αἰν. || Ποίημ.

Πάνω 'ς τοὺς λόγγους τοὺς γλαροὺς καὶ 'ς τῶν γκρεμνῶν
 τ' ἀπόσκια

'ς τὰ ἡλιοβασιλέματα στεροφιλοῦν τὰ μόσκια
 Σ. Γρανίτσ., ἐνθ' ἄν. 2) 'Ο λεῖος τὴν ἐπιφάνειαν Κέρκ. (Αὐ-
 χιόν. Καρρυσ. Περούλ.) Τῆλ.: Γλαρό λέμε τὸ ζόρκο (= γυ-
 μνόν, ἄτριχον) Καρρυσ. 3) 'Επὶ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἥρεμος, ὁ γλυ-
 κεῖαν ἔχων τὴν ἔκφρασιν 'Αθῆν. Δαρδαν. Ζάκ. "Ηπειρ.
 ('Ιωάνν. κ.ά.) Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. (Κοζ.) Νάξ. ('Από-
 ρανθ.) Πελοπν. ('Αράχ. "Αργ. 'Αρκιδ. Βερεστ. Γορτυν. 'Ερ-
 μιόν. Κόρινθ. Λακων. Λάστ. Ξεχώρ. Σκορτσιν.) Σάμ. (Κου-
 μαδάρ. κ.ά.) Σκυρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. κ.ά.) — Γ.
 Σουρ. Ρωμ., 31 Κ. Θεοτόκ., Καραβέλ., 22 Π. Ταγκόπ. εἰς
 'Ανθολ. Η. 'Αποστολίδ., 459 — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.: Μάτια
 μεγάλα καὶ γλαρά Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. Γλαρά μάτια Λεξ.
 Αἰν. || Ἄσμ.:

'Απὸ τὰ γλαρά σου μάτια τρέχ' ἀθάνατο νερό
 'Ιωάνν.

Μὰ ἦταν τὰ μάτια του γλαρά, τὰ χεῖλια του καημένα
 'Αράχ.

Μαῦρα, γαλανά, σγονερά, γλαρά μου μάτια,
 ἔβγα νὰ διῆς τὸν ἔρωτα πῶς γίνεται κομμάτια
 Δαρδαν.

Τὰ δυὸ σου μάτια τὰ γλαρά, τὰ μαῦρα σου τὰ φρονῖδια
 μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου μπήκανε σὰ λυσσασμένα φίδια
 Σκυρ.

